לעיל ג: לה. ממורה כד:,נוניל לא. לה: לו:ז.,

ג) קלשיל למו. לט. לו.], ג) קדושין נב: ב"ק יב: ב"ב קכג: זבחים קיד. חמורה ח., ד) חמורה לב., ה) [ימכר],

ו) ויגאלן, ז) ור"ה ח.ן,

(ב"ה ה.], שו (ב"ה ה.],
 (ממורה ג.], שו (בקמן נד:],
 (מרומות פ"צ מ"ד
 (מורה ה., כ) (בקמן נה:],
 () (ויקרא ה],
 (מד"א דה"נ דליעשרו המ"ד

ל"ק, נ) בקיאין למעבד כר"י ל"ק, **כ**) נ"א פיי כל דמי שויה

תורה אור השלם

לא יְבַקַּר בַּין טוֹב לְרַע וְלֹא יְמִירְנוּ וְאָם הָמֵר יְמִירֶנוּ וְהָיָה הוֹא וּתְמוּרְתוֹ יְמִירֶנוּ וְהָיָה הוֹא וּתְמוּרְתוֹ

2. נֶבֶּשׁ בִּי תְחֲטָא וּמְעַלְה מַעַל בַּיִי וְכִחַשׁ בַּעַמִיתוּ בְּפַקְרוֹן אוֹ בִתְשׁוּמֶת יָד אוֹ בְּפַּקְרוֹן אוֹ בִתְשׁוּמֶת יָד אוֹ

בגול או עשק את עמיתו:

ויקרא ה כא 3. וְבָל מֵעְשַׁר בְּקָר וְצֹאן בּל אֲשֶׁר יַעֲבר תַּחַת תַּשְׁבֶּט הָעְשִּׁירִי יִהְיָה לֹּדְשׁ לִיְיָי ויקרא כז לב

. 4. אך כל חרם אשר יחרם

יהיה קדש לא יגאל:

ג א מיי פ"ב מהלכות בטרכות הלי יד טוש"ע י"ד ס" שיג סעיף 1: ד ב מיי פ"ז שם הל"ט: ה ג מיי פ"ד מהלכות מתורה הלכה יל:

תמורה הנכה יח:

ד מי" פ"ז מהלכות ערכין

הל' יצ יג יד:

ד מי" פ"ה מהלכות

מרומות [הלכה ב] והלכה

ג טוש"ע י"ד סימן שלא

:סעיף נג

שימה מקובצת

אן מומי דפסלי בקדשים:

נ) מובו , כסיר בקום כ נ) תי' אמינא נמחק ג) מעשר עלייהו אות ו נמחק: ד) מינה למיקם עליי

בלא: סן נפיק בעשירי: ון מום בהם ואח״כ:

ון מום בהם ואויית:
זן עדריה פסולים הנולדים:
סן דיעבור עלייהו: ען מזבח
לבדק הבית: ין הנאה ס"א
לגזבר: יd) כהן להקריבה

כדאמרן: יכן אותן לקדשי

מזכח: יגו אכל אחלק מזכח:

יד) דתימא התם היינו: עון אקדשה וגמרה וחיילא

טון אקדשה וגמרה וחיילא עליה: טון לא יכול לשנויה: יון לזה וחלב לזה אות ר' נמחק: יחן מכל אחד אות ל'

מחק: ישו וזו היא טובת:

כו׳ עולה אע״פ שאינו רשאי

(וטובת): **לג**] דגבי תרומה

יטובונן: לגן דגבי וחדמה אמר: לדן הנאה בפ' מקדיש את שדהו הס"ד: להן ולעיל בפ' כל:

רבינו נרשום

יאפשר כדרב יהודה דמטיל

העולם ולא יאכל תם: התם

נמי גבי מעשר אפשר דשדי

נמי גבי מעשו אפשו י שוי ביה מומא מעיקרא קודם שיצא עשירי והוי בעל מום ולית ביה תקלה וליקדוש:

מי ידע הי נפק. דלישדי ביה

מומא מעיקרא וכי תימא

כו': ושכיחי. בהו מומא בלקוחין ולא שכיחי תמין

בעדריה ומשום הכי לא

קדיש מעשר האידנא: אין

קדיש מעשר האידנא: אין משנין אותו מקדושה לקרושה. קדושה קלה לחמורה כגון שלמים לעולה: אבל מקדישין

. הקדש עלוי ומחרימין אותו. ייקר ש כיו יבורו כון אווני. כיצד כדתנן בערכין בפרק המקדיש מחרים אדם את

דאמר דחייב באחריותן נותן ואמו החיב באחוד דון נחזן את דמיהן לכהנים מפני שהחרימם, ואם נדבה הן נותן את טובתה לכהנים. כיצד שור זה עולה. היינו

נדבה דלא אמר עלי אומדין

. כמה אדם כהן שאינו

ממשמר זה שמשמש רוצה

ליתו לבעלים בשור זה

בעורו וההוא טובת הנאה

יתז לכהנים כשהחרימז. וכז

המקדיש את קדשיו הקדש המקדיש את קדשיו הקדש עילוי שמעלה אותן בדמים לבדק הבית אם נדר הם נותן

את דמיהן ואם נדבה נותן

את טובתה לגזבר: מהו התימא התם. הוא דאין משנין דכל בהמה לאו לעולה קיימין דלא חזיא לעולה אלא זכר להכי לא

חיילא אשאר קדשים: אבל

אפשר בררב יהודה. לעיל צפ״ק (דף ג: ד״ה דקא) פירשתי דלדידן הקדש עלוי. פי׳ בקונטרס טובת הנאה שיש לו מקדושת מזבח

> לבן בתו כהן להקריבה כדאמר בפ׳ עד כמה (לעיל דף כז.) עד כאן לשון הקונטרס ובמס' ערכין (דף כח.) מפרש בענין אחר דתנן ס בהמקדיש שדהו מחרים אדם את קדשיו בין קדשי קדשים בין קדשים קלים אם נדר נותן דמים ם פירוש שכל דמיו שוין לו דחייב באחריותו ואם נדבה נותן טובתה כאן שור זה עולה אומדים כמה אדם רוצה יכן בשור זה להעלותו עולה שאינו חייב וטובת הנאה דפ׳ עד כמה ולעיל דף כז.) לא שייכא אלא בדבר הנאכל כו׳ דגבי יגן הני קאמר לה התם וכי האי גוונא קתני בערכין (דף כח:) גבי בכור דתנן הבכור בין תם בין בעל מום מחרימין אותו ובאיזה לד פודין אותו אומדים כמה אדם רוצה ליתן בבכור זה ליתנו לבן בתו או לבן אחותו אי נמי גבי דבר שאין נידב ונידר שייכא טובת הנאה זו אבל בדבר הנידר ונידב שייכא אידך טובת הנאה יח: תלמוד לומר עשר תעשר. הכא אתיא היקישא ומפקא

מק"ו ולעיל יהן (גבי) כל פסולי המוקדשין (דף לג.) אתי ק"ו ומפיק מהיקישא גבי פלוגתא דבית שמאי ובית הלל דשרו בית הלל אפי׳ לזרים ושם (ד"ה ונ"ה) פירשתי:

שרי לחקנויי לעובד כוכבים כיון דלח סמ"ל כרב יהודה: יכול ליתן לבדה הבית וזו יש טובת הנאה דיכול ליטול

סלע מישראל אחר על מנת שיתננה

בפירקא קמא (לעיל דף ג:) דמש"ה (כ) כלאי חיותיה דרב מרי דהוה מקני לאודנייהו לעובד כוכבים משום דמפקע להו אפי׳ מקדושת כהן: ה"ג. גבי מעשר אפשר בתקנתא דלא נריך לשהויי דלישדי ביה מומא מעיקרא: אפשר כדרב יהודה ¢דאמר רב יהודה מותר לו לאדם להטיל מום בבכור קודם שיצא לאויר העולם הכא גמי אפשר י דשדי ביה מומא מעיקרא מי ידע הי נפיק וכי תימא דמפיק ליה בריש עשרה ילא יבקר בין מוב לרע אמר רחמנא וכי תימא אפשר דשדי ביה מומא בכולי עדריה מהרה יבנה בית המקדש ובעינן בהמה להקרבה וליכא ה"ג

בבכור בהמה מהרה יבנה בית המקדש

ובעינן בהמה להקרבה וליכא אפשר בפשוטין

הכא נמי אפשר בלקוחין יכיון דאיהו שדי

ביה מומא בכולי עדריה ושכיחי מומי

ים דפסילי בקדשים דאפי' דוקין שבעין נמי

פסלי לא שכיחי: בחולין אבל לא במוקדשין:

מוקדשין פשימא לאו דידיה נינהו בקדשים

קלים ואליבא דרבי יוםי הגלילי דאמר קדשים

קלים ממון בעלים הם ºדתניא יומעלה מעל

בה' שהן ממון בעלים בה' שהן ממון בעלים

דברי רבי יוםי הגלילי םד"א ליעשרו קמ"ל

ואימא הכי נמי ניהיה קדש אמר רחמנא ולא

שכבר קדוש מעמא דכתב רחמנא יהיה קדש

הא לאו הכי הוה פ אמינא חיילא קרושת

מעשר פ עילויהו השתא קדושה חמורה

אקרושה קלה לא חיילא קרושה קלה

אקרושה קלה מיבעיא מאי היא יי דתנן

יאחר קדשי מזבח ואחר קדשי בדק הבית

לעולה קיימא שהרי רוב בהמות עומדות לאכילה הלכך כי אקדשה לבדק הבית שפיר אקדשה שו וגמר וחיילא עלה קדושת בדק הבית דתו לא

שו לשנייה לקדשי מזבח אבל לגבי מעשר דכל בהמה למעשר קיימא אע"ג דאקדשה לשלמים לא פקע חורת מעשר מינה: ולמאי נפקא מינה.

ומשני מי ידע הי נפיקה : בריש עשרה. בעשירי: לא יבקר. משמע שהוא לא יוציאנו אלא הוא יוצא מעלמו: וכי סימה הפשר דשדי ביה מומא בכוליה עדריה. קודם שיעשר דעדיין הן חולין ומותר להטיל מום ח ואח"כ יעשר דמעשר חל על בעל מום כדכתיב (ויקרא כו) לא יבקר בין טוב לרע: וקפריך ה"ג לגבי בכור. דקאמרת יטיל בהן מום איכא למיפרך מהרה יבנה בית המקדש כו': ה"נ אפשר בלקוחין. שהלקוחין א"ל להטיל בהם מום שהרי פטוריו מו המעשר דקתני במתני׳ם הלקוח והניתן לו במתנה פטור ממעשר בהמה: ומשני כיון דחיהו שדי מומין בכולי עדריה. זו פטורין הנולדים אצלו הוו לקוחים דבר מועט ושכיחי מומי טובא דפסלי בקדשים ואפי׳ דוקין שבעין פסלי הלכך לא

שכיחי בהמות להקרבה משום הכי לא

מפרישינן מעשר: וחליבה דר' יוסי

הגלילי. אלטריך לאשמועינן (ג) לרבות

קדשים קלים שאם הפקיד אצל חבירו

בהמות שלמים וכפרו ונשבע עליה

ואח"כ הודה ישלם קרן וחומש ואשם

דקרינא ביה בה׳ ובעמיתו דכתי׳ 6 ומעלה

מעל בה' וכחש בעמיתו ישלם ושלמים

יש בהן לה׳ ובעמיתוש: ה״נ. דליעשרו:

יהיה קדש. עשירי יהיה קדש: קדושת

מעשר. מפרש לקמן (ד) יו ויעבור

עלייהו בלא ימכר ולא יגאל: מקדושה

לקדושה. שאין קדושת מובח חלה על

קדושת בדה"ב ואע"ג דקדושת מובח

חמורה ולא קדושת בדק הבית על

קדושת מזכח שיהה חייב ליתן דמיהן

לבדק הבית: אבל מקדישין. קדשי

מזבח יו לקדשי בדק הבית: הקדש

עילוי. טובת הנחה שיש לו מהדושת

מזבח יכול ליתן לבדק הבית וזו היא

טובת הנאה יו דיכול ליטול סלע

מישראל אחר על מנת שיתננה לבן

בתו כהן יאו שיקריבנה כדאמרן בפ׳

עד כמה (לעיל דף כו.). עילוי היינו

שמעלה בדמים אותו שיעור טובת

הנאה ונותן לגזבר: ומחרימין אוסן.

ים בקדשי מזבח מחרימין ויתן לכהן

כפי טובת הנאה שיש לו בהן אבל

ים חלק מזבח לא חיילא שום קדושה

אחריתי: מהו דתימאים . היינו

טעמא דלא חיילא קדושת מזכח

אקדושת בדק הבית דכל בהמה לאו

ומשני אפשר. בתקנתא אחריתי כדרב יהודה והא עדיפא מהך כדאמרן

איש ליי, מקל אשר לו מאָדם וּרְהַמָּה וּמשְׁדַה אָחָזְתוֹ לֹא יִמְבֵּר וְלֹא יְגָּאֵל בָּל הַרֶם לְּדָשׁ קְדְשִׁים הוא ליי: ויקרא כז כח 5. עשר תעשר את כּל כ. עשו ויְנעשו אוֹנ בְּל וְבוּאַת זְרֶעֶךְ הַיֹּצֵא הַשְּׁדֶה שָׁנֶה שְׁנֶה: דברים יד כב 6. בֹּל חַלֶב יִצְהְר וְבָל חַלֶב תִּירוֹשׁ וְדָגֶן רֵאשִׁיתָם אֲשֶׁר יִתְנוּ לַיְיָ לְךּ נְתַתִּים:

הגהות הב"ח

 (A) גם' מעל כה' וגר' לרכות: (ב) רש"י ד"ה ל"מטני כו' דמש"ה כלו חיותא: (ג) ד"ה ואליכא כו׳ לאשמעי׳ הק״ד ומה״ד לרצות וכו' בהמת שלמים וכפר ונשגע: (ד) ד"ה קדושת כו' דיעבור:

מוסף רש"י

, קודם שיצא לאויר העולם. דנכור אינו קדוש עד שיקדשנו רחס (לעיל לה.) ועדיין לה נתקדש (ב"ה יב:) דברים שיש בהם לה' ולעמיתו וזבחים קלים, שאם הפקיד בהמת מלמים אצל חבירו וכפר ונשבע כעי"ז תמורה ח. ושם שלמי או ררור או חנוווור) **אנייג דאיו** של שבועת הפקדון, דוכחש בעמיתו כתיב, הני איתרבו להו מבה". וכחש בטמיתו נמי קרינן בהו לפי שהן ממונו קר ען כא לכ באן ממונו. (קדושין נב:). שהן ממונו. שהן ממון בעלים דקרינא ביה

דבכור ברחם תליח קדושתיה דכתיב כל הבכור חשר דכתיב כל הצכור חשר יולד, ולא הוי כמטיל מוס בקדשים (לעיל ג:). ומעלה מעל בה'. וכחש בעמיתו וגו' בשבועת הפקדון כתיב והודה משלם קרן וחומש ואשם, ואע"ג דבקדשי שמים אין נשבעין עליהן כדגרסינן בפרק הזהב (כ"מ נו.) בקדשים קלים נשבעין (ב"ק יב:

אי הוה חיילא קדושת מעשר אשלמים הא לא חמיר מעשר משלמים: למיקם עלה בלא ימכר ולא יגאל דשלמים הוו בני פדיון קמשמע לן יהיה קדש ולא שכבר קדש: מה מעשר דגן מחדש על הישן לא. דכתיב (דברים יד) היולא השדה שנה ביולא שכבר מדש מעשר ולא משנה זו לשנה אשכחו

תמורה ח.) וקריט בהו בה' וכחש, בעמיתו וכחש (ב"ק יב:) כשאר גזל ממון שהרי ממוטו הן, שהבשר והעור שלו ואין לגבוה בהן אלא החורות היין על פאר כא הרבות היינו של היינו של מינו, של ביינו של היינו של מינו בא להיינו של היינו של מינו, דר לה ביינו היינו של היינו של מינו, בא היינו של מינו, דר להיינו של מינו, בא היינו של מינו, בא מינו של היינו של היינו של היינו להיינו של היינו להיינו להיינ

אין משנין אותם מקדושה לקדושה יאבל מקדישין אותו הקדש עילוי ומחרימין אותו מהו דתימא התם דכל בהמה לאו לעולה קיימא אבל הכא דכל בהמה למעשר קיימא אע"ג דאקרשה לא פקע איסורא דמעשר מינה למאי נפקא מינה תו ⁴בלא ס(יגאל) ובלא יו(ימכר) קמ"ל: ונוהג בבקר ובצאן ואין מתעשרין מזה על זה בכבשים ובעזים וכו': ויהיו חדש וישן מתעשרין מוה על זה מק"ו ומה כבשים ועזים שהם כלאים זה בזה מתעשרין מזה על זה חדש וישן שאינן כלאים זה בזה אינו דין שיתעשרו מזה על זה תלמוד לומר זעשר תעשר שבשתי מעשרות הכתוב מדבר אחד מעשר בהמה ואחד מעשר דגן ומקיש ∘מעשר בהמה למעשר דגן מה מעשר רגן מחרש על הישן לא אף מעשר בהמה מחרש על הישן לא אי הכי כבשים ועזים נמי לימא מקיש מעשר בהמה למעשר דגן מה מעשר דגן ממין על שאינו מינו לא אף מעשר בהמה ממין על שאינו מינו לא רבי רחמנא צאן אי הכי חדש וישן נמי הא כתיב עשר תעשר ומה ראית אמר רבא שאמר קרא שנה שנה לשנה הקשתיו ולא לדבר אחר תנן התם ייאין תורמין ממין על שאינו מינו ואם תרם אין תרומתו תרומה מנא הני מילי אמר רבי אמי אמר רבי ינאי ואמרי לה א"ר אמי אמר רבי שמעון בן לקיש °כל חלב יצהר וכל חלב תירוש ודגן אמרה תורה תן חלב לזה וחלב לזה אשכחן

שעברה ולא משנה שעברה לשנה הבאה: מה מעשר דגן ממין על שאינו מינו לא. כדאמרינן לקמן תן חלב לוה יו ולוה: ולאן. דמשמע כל לאן מין אחד חשוב לענין מעשר: הכסיב עשר העשר. דאתקש למעשר דגן: לשנה הקשחיו. מעשר בהמה למעשר דגן שלא יתרום משל שנה שעברה שנולד קודם אלול על שנולדו לאחר אלול: ולא לדבר אחר. מין במינו: אין חורמין. במעשר דגן קמיירי: חן חלב לום וחלב לוה. היינו תרומה ומעשר כדכתיב (במדבר יח) בהרימכם את חלבו ממנו וקאמר רחמנא שיתן יח לכל אחד מעשרותיו בפני עלמו:

חיירא אשאר קדשים: אבל בהמה למעשר קיימין בין זכר בין נקבה: מאי נפקא מינה. אי קדושת מעשר חיילא אמוקדשין על שלמים הכא. גבי מעשר דכל בהמה למעשר קיימין בין זכר בין נקבה: מאי נפקא מינה. אי קדושת מעשר חיילא אמוקדשין על שלמים דכאי קדושה מורה איכא במעשר דלותיה בקדשים קלים: איכא למיקם עליה בלא ינגאל ולא ימכר. קדשים קלים אית להו פרון ומעשר בהמה לית ליה: ל) בחדש ובישן ואינן מתעשרין מזה על זה. באותן שנולדו לפני אלול ולאחר אלול אין מתעשרין מזה על זה החדש על הישן שאינו כלאים זה בזה הנולד על זה החדש על הישן שאינו כלאים זה בזה הנולד מהן אינו כלאים: ת"ל וצאן כל משמע כל צאן אחד כלומר כל דכתב כל מעשר בקר שדי ההוא כל אוצאן דליהוי משמע כל צאן

אחד וכבשים ועזים איקרו צאז דכתיב ואם מז הצאז קרבנו מז הכבשים או מז העזים: מה מעשר דגז מחדש אישו לא. כדאמרינו אות הכבים היפוד את כולב האם כן הרבים או הכבים או בים והכבים או כן הכבים האו בין הרבים הים הים אישון הרבים הים הים אישון הרבים הים הים אישון הרבים הים הים אישון הרבים היבוד אישון הרבים היבוד אישון הרבים בן הריימו גם אתם מכל מעשרותיכם: אי הכי חדש וישן נמי. לירבי מוצאן: לשנה הקשתיו. מעשר בהמה למעשר דגן מה מעשר בהמה נמי: ולא לרבר אחר. כלומר דמין על שאינו מינו מעשרין:

מל"ה בחדש ובישן עד ד"ה מה מעשר דגן שייך למתניתין.